

tid udtalt en Dom om Forholdene i Vestgrønland, som forekommer mig ikke mindre mørk end den, jeg udtaler. Dr. Kink siger f. Eks., at Grønlænderne befinde sig i Tilbagegang, hvad Kraft og Velstand angaar, at den faste Befolkning for at tilbytte sig Handelsvarer blotter sig for egne Livsforhold i overordentlig Grad, at Vaade og Telte komme i Forsald, og at man har bortdraget den oppvoksende Slegt fra det nationale Erhverv ved at byde den underordnede Arbejde i fast Tjeneste, og han har navnlig udtalt sig om disse Forhold paa et enkelt Sted, som jeg med den ærede Forsmands Tilladelse skal oplæse: „En ganske almindelig Betragtning af Grønlændernes nuværende Naar turde være tilskrækkelig til at vise, at maaget Befolkningen i en lang Aarrække ikke ubetydeligt tiltog og senere i alt Fald ikke kendeligt er aftaget, er et Omflag i saa Henseende i Fremtiden uundgaeligt, efter som Indbyggernes Levemaade, Bølgier og Klæder ere af en Bestaaffenhed, som er usorenlig med Livet og Ernæringen i et saa strengt Klima og et saa fattigt Vand; men der er dertil i de senere Aar kommet visse Tegne, som allerede hvert Aar give Anledning til den alvorligste Betyrning. Det første er Forsømmelse af den Kunst at kunne rejse sig efter Kæntning i Kajak. Naar denne Kunst gaar i Glemme, er det ude med Grønlænderne; man mærker ogsaa nu hyppigere Tilfælde af Fornulshen i Kajak. Det andet er legemlig Svækkelse og navnlig en mere og mere om sig gribende Brystsvagthed, som vel er en Folge af de hyppigere indtrædende Sting — Epidemier.“ Saaledes gaar han videre en hel Række Ting igennem. Det forekommer mig som sagt, at Dr. Kinks Skildring af Grønlændernes Tilstand i Vestgrønland paa ingen Maade er mindre mørk end den, jeg gav forleden. Over for ham tror jeg ikke, den ærede Minister vil nægte, at det er en Mand, som har Autoritet i grønlandste Sager. Men naar nu Civilisationen har haft en saadan Virkning i Vestgrønland, forekommer det mig meget tvivlsomt, om man skal bringe store Drefe for at udbrede den til Ostgrønland. Den lille Befolkning, som bor der, disse høist 400 Mennesker, som have været en ualmindelig haardfor Race. Den har haft mange haarde Rampe at bestaa; men hidtil har den kunnet klare sig, netop fordi de have levet paa den Maade, som det er nødvendigt at leve paa deroppe, hvis Estimoerne skulle kunne bevares paa disse Ryster. Nu er det det store Spørgsmaal, om Forholdene, naar man opretter en saadan Station, som her er

Tale om, ikke ville forandre sig for denne Befolknings Vedkommende paa samme Maade, som de ere forandrede i Vestgrønland. Jeg ser ikke rettere, end at det vil blive Tilfældet. Maaske vil det gaa lidt langsomt. Vi have jo hørt, at ved Oprettelsen af en ny Station vil man vogte sig for de Fejlgreb, man har begaaet i Vestgrønland. Det vil maaske gaa lidt langsommere; men til syvende og sidst vil det gaa paa samme Maade. Det er klart, thi saaledes gaar det alle Vegne, hvor en Befolkning som Grønlænderne mødes med Civilisationen. De have allerede nu, siger den ærede Minister, faaet en vis Smag for Civilisation, og det gør, at de ikke ville blive i Ostgrønland, og at de Familie efter Familie søge ned ad Vitkysten for at vandre om paa Vestkysten og komme til at leve under mere civiliserede Forhold. Jeg saade i Gaar, at jeg ikke tror, det vil være rigtigt at samle dem om en saadan enkelt Station, idet jeg gjorde den Bemærkning, at Grønlænderne netop trængte til et omflakkende Liv. Den højtærede Minister benægtede dette, men jeg tror, det kun var en Strid om Ord, thi Grønlænderne trængte jo om Sommeren til at færdes, og det ikke saaledes, som naar man ligger paa Landet her, hvor man flytter ud til et Sted og bliver boende der. Grønlænderne trængte til at færdes ude blandt Fjordene for at søge nye Fangststeder, og dette Liv er det, som bliver hindret ved Oprettelsen af en saadan Station, idet en stor Del af Befolkningen vil foretrække at blive ved Stationen i Stedet for at færdes paa den Maade, som for dem er den naturligturligste. Saa vidt jeg forstod, er det ogsaa egentlig Tanken med Forslaget, at man vil søge at bevare Befolkningen paa denne Ryst meget mere, end at man vil søge at udbrede Civilisation iblandt dem. Man vil søge at bevare denne Befolkning i Omegnen af Angmagssalik, og jeg vil ikke benægte, at det kan have sin Betydning. Det kan selvfølgelig have sin Betydning, at en Ryst som denne ikke bliver ganske ubeboet. Det kan blandt andet have sin Betydning for de søfarende. Men jeg vil dog henstille, om det kan have saa overdreven stor Betydning, at der paa denne Ryst, som fra Angmagssalik til Pamiagd-luk er 110 Mil lang, lever en 400 spredte

Rettelse.
Sp. 2241, L. 7 f. 6.: „Femtitandsudvalget“, læs: „St. natusudvalget“.